

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az állatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak:
Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
Egyes számok kaphatók: a dohánytözszédekben.

Mária-Kongregáció.

(rf.) A budapesti Mária-kongregáció Damjanics-utcai finevelőintézetének lelkes vezetősége kongresszusra hívta össze az ország középiskoláinak hittanárait s mindazokat, a kik e hazában a Mária-kongregáció intézménye iránt érdeklődnek. A kongresszus július 1-én gyűlt egybe a finevelőintézet házában mintegy ötven résztvevővel, kik *Majláth* Gusztáv Károly gróf erdélyi püspök elnöklése mellett értek, vitatkoztak a kongregáció fontos és elodázhatatlan ügyének továbbviteléről és terjesztéséről.

A széles meder, melyben a gyűlés mint egy hatalmas folyam végighullámozott, az a mélyen átérzett gondolat volt, hogy a magyar katolikus vagy mondjuk magyar keresztény renaissance megteremtésében a Mária-kongregációkra elkerülhetlenül szükségünk van, mert ezeknek ölen fog életre születni s nagyra nevelődni az az erőteljes, hite szerint élő és cselekvő öntudatos katolikus intelligencia, mely mint a hadsereg élén a vezérkar, bölcsességével, tudományával s a katolikus érzés és cselekvés Jordán-vizében megfűrösztött tekintélyével élén fog állani a katolikus s ezzel a keresztény Magyarország legszentebb ügyeiért küzdők seregének.

Mert ma azon a szomorú ponton állunk, hogy tényleg nincs katolikus, öntudatosan katolikus intelligenciánk. Magyarország annyi középiskolája, annyi bevallottan katolikus középiskolája évről évre száz meg száz érett ifjút, katolikus ifjút bocsát ki az életbe. Mit tanultak ezek? Hogyan tanultak? Kik tanították őket? A katolikus meggyőződésnek és önértetnek micsoda csekély tökéjével kellett utrakelniük, hogy pár rövid év multán nyomtalanul elvesznek az élet liberális, vallástalan, indifferent, szabadkőmives áradatának örvényében s alig egy-kettő áll oda bátran és önmegtartólag a hit szerint élő és cselekvők lenézett, kigúnyolt s mindenütt üldözött sorába. Mit várjunk hát azoktól, a kik nem katolikus iskolában nevelődtek? A magyar társadalom nagyobb zöme — hála Istennek — még keresztény és katolikus. Ezer meg ezer katolikus család neveli gondnal, önodadással, nagy áldozatok árán gyermekeit. Micsoda elszomorító jelenség mégis, hogy ezek a gyermekek, a jövő hivatott oszlopai, a szülő ház legszebb öröksége gyanánt magukkal nem vihetik az iskolába s onnan az életbe a hitbeli meggyőződés s a tettekben nyilatkozó vallásosság szent kincseit?

Katolikus család és katolikus iskola! A keresztény gondolkodás, a keresztény érzés, a keresztény nemzeti élet mi-

csoda két hatalmas erőforrása ez a kettő? Hogyan van az mégis, hogy csak cseppenként adják le azt a csodás vizet, melyben nap-nap után az egész magyar nemzetnek kellene megfürödni, hogy a mának romboló áramlatai közterköleseit, holdogságát, keresztény magyar voltát a maga számára továbbra is megtarthassa?

Ime, ez az a nagy kérdés, a melyre szükségtelen a felelet, mert maga válaszol önmagának.

Miért nincs öntudatosan katolikus intelligenciánk? Mert nem neveltünk. Kik? A kiknek kötelessége lett volna: család és iskola. Különösen pedig az iskola, a katolikus iskola, a katolikus középiskola, a melynek nincs és nem lehet más kötelessége, mint egyedül s kizárólag csak az, hogy a magyar közélet számára olyan egészséges intelligenciát neveljen, a melynek büszke magyarsága önértetes katholicitással párosuljon. Mert inkább hagyjuk el a katolikus jelzőt, vagy csukjuk be az iskolát hogysen az abból kikerült növendékek valaha az életben a katolikus eszmék és elvek ellen azzal a szomorú argumentummal szálljanak sikra, hogy hiszen ők is katolikus iskolában nevelkedtek.

Napjainkban épen itt rejlik a katolikus renaissance gyors és életerős terjedésének egyik nagy akadály. A szürke teóriák, a lapos világnézet emberei: a hitüket nem ismerő, annak igazságai iránt

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Zoltika.

I.

Felső rózsbimbó elhervadt lassan,
Lehullott a sirba . . .
Ibolya, viola, harmatos gyöngyike
Ráborulnak sírva.

Csillagos estéken hófehér angyalkák
Szállanak sírjára,
Nefejejts virágból koszorúcskát főmnek
A piciny fejfára.

Szomorúfűz ága, mintha széltől óvna,
Hajladoz fölébe,
Lágy tavaszi szellő szép tiúndermeséket
Suttog a fülébe.

Mikor a szelíd hold csillagok ezrével
Foltragyog az égen,
Kis koporsójánál jószívű tiúnderek
Virrasztanak ébren.

Álmodozál szépen, leőrt liliomszál,
Szegény jó Zoltika!
Majd ott fűn az égen megölel, megcsókol
Anyuska, apika . . .

II.

Ne sírj, te jó anya,
Töröld le könnyedet,

Ne csepse bánal
Szerető szivedet.

Zoltika csak alszik,
Rózsavélű ágyba
Szőcske fejét hajlja
Lilionspárúra.

Majd egyszer, tavaszszal
Álmából fölébred,
Nagy szeretetben
Agyoncsókol téged.

Léhner István.

Medvevadászat.

— A kávéházban könnyű hősikdni, ücsém, — vágta oda a kapitány a fiatal kadétnak — csak egyszer meg is mutatnád bátorságodat.

Elemér pipacsörös lett a méregtől, összeráncolta a homlokát, mellét kidülleszté és kezével idegesen hadonázott a levegőben.

— Kapitány úr, ha százszor megmutatni még nem volt elég, megmutatom még egyszer; de gyavaságról ne merjen gyanustani senki sem, mert fogadok, nem én bánom meg. Erre felkapta pezsgős poharát és ezer darabban hullott szét a padlón.

Erre a tiszték nevetésre fakadtak, a kapitány meg valóságos hahotába tört ki.

— Úgy látszik ücsém, ez is már egy bizonyíték az ezerből. Jól van; én még csak egyet

kívánok, s akkor áldomást rendezünk bátorságod elismeréséül.

Mindenki kíváncsian nézett a kapitányra és várta a föltételt. Elemér remegett a megalázás miatt, melylyel a kapitány illette és hogy senki sem kelt a már százszor megmutatott bátorsága védelmére.

— Legyen kapitány úr, ha életemet veszem is el a próbán, csak katonai becsületemen folt ne essék, mert azért kész vagyok a halálba is menni, — s önértetesen hordia körül tisztársain tekintetét.

— Helyes, Elemér ücsém, itt a kezem, hogyha kiállod a próbát, én leszek az első, a ki elismeréssel hódolok meg előtted.

— Halljuk a föltételt hát, — türelmetlenkedett a kadét.

— Birkóztál-e már ücsém medvével? — kérde a kapitány.

Elemér elnevette magát, tekintetét a két mázsás Müller főhadnagra vetette, ki rögtön megértette a célzást és fűlig pirult. Senkisémm tudta magát visszatartani a nevetéstől és ujjongva kapták fel poharukat, éltetve a „medvét“.

A Müller Jóska nem az az ember volt, a ki minden rossz viccért feldugja az orrát; maga is nevetett és kocintott. A kapitány pedig megveregette a főhadnagy vállát és menten ráköszöntött, hogy bárcsak sok ilyen „medve“ volna századában, ekkor ugyan az oroszának is remegve menekülnének barlangjokba.

— De kapitány úr, — vette át a szót Elemér, — csak nem akar az állatkerbe küldeni,

Mai lapunk 6 oldal.

tudatlanságban leledző katolikusok azok: a kik a keresztény katolikus eszmék életrekelesét leginkább hátráltatják.

Ez a gondolat, mely a gyászos valószínűségnek hozója, ez teremtette meg pár éve a fővárosi Mária-kongregációkat. Szinte csodálatos az, hogy Budapesten a léha erkölcsöknek ebben a fertőjében összeáll az egyház néhány fiatal, de lelkes szolgálója és Mária nevében maga köré gyűjti a középiskolák növendékeit, a kik nem a „muszáj” nehéz járszalagán, de az önként elvállalt kötelességek könnyű igájában kedves társak között, komoly tanítások igazságain s egymás jó példáján nemesedve lesznek először jókká, tisztákká s aztán szívvel-lélekkel katolikusokká. Kicsiny volt a gárda eleinte. De a jég megtörtött s ma az ország szívében Mária ifjú lovagjainak már egész kis serege munkál s szaporodik évről-évre. A kongreganisták jól ismerik Budapest utcáin. Büszkén hordja a kék szalagon függő Mária-érmét, melyhez jó viselete, vallásos buzgósága adta neki a jogot s a bátor hitvallásnak ezen első sugaránál izzik és forr fiatal lelkének egész tartalma, hogy évek folyamán kialakuljon belőle a tudományosan képzett, hitét ismerő, a szerint élő és cselekvő katolikus intelligens férfi ideálja.

A székesfővárosnak nagy erkölcsi veszedelmek közt élő katolikus ifjúságát tehát a Mária-kongregáció emelte és emeli ki a tespedésből. Ha itt üdvös, egyedül üdvös eszköznek bizonyult, annak kell bizonyulnia a vidéken is, a hol szinte könnyebben odaférközhetünk az ifjúság lelkületéhez. Miért nem próbálnók meg tehát, mikor ez kötelességünk? Cselekednünk kell, a hogy cselekedtek elődeink. Hiszen alig van magyar középiskolánk, a hol valaha Mária-kongregáció ne lett volna. Ha elveszítjük a katolikus ifjúságot, a jövőt veszítettük el s ha a jövőt elveszítjük, elvesztettünk mindent.

Az ifjúságot, tehát a hazát szerető,

azért cselekedni akaró okos és lelkes férfiak mondták ezt a kongregációk értekezletén. A hivatottak kötelessége lesz, hogy ott, a hol működnek, ebben az értelemben cselekedjenek Fejérvárt például multja egyenesen kötelezi arra, hogy keresztény magyar ifjúságát az ősek vallásos hazafiságában, öntudatos hithűségében hathatósan megerősítse. Van népes realiskolája, még népesebb gimnáziuma, vannak lelkes, áldozatkész papjai. Miért ne lehetne itt Mária szeplőtlen lobogója alatt összegyűjteni, nevelni és erősíteni a város és vidék jóra termelt, tisztalelkű, vallásos érzelmű ifjúságát?

Mert a mozgalom meg fog indulni országsherte. Erős kezek, nagy lelkek gyűjtötták meg a tüzet, mely hova-tovább hatalmasabb területen lobog s nem fog ki-aludni, bár a rágalmak, a félremagyarázások, kicsinylő lenézés s a cselekedni nem tudó és nem akaró főnhéjazás egész tengerét zudítják is rá. Ha lassan is, ha akadályok között is, születni és virágozni fognak a Mária-kongregációk ott, a hol ideálisan gondolkodó, az ősi magyar kereszténységért hevülő s azért tettrekész férfiak állnak az ifjúság élén. De el fognak csenevésznedni és meghalni ott, a hol a modern világnézet csakcska szellői simogatják a szíveket és altatják el a meggyőződéseket.

Mit látnak ma, a megindult katolikus és keresztény magyar renaissance terén? Társadalmi, a keresztény magyar nép anyagi és erkölcsi javait célzó mozgalmaink élén kik állanak? Kik küzdenek hittel, lankadatlanul jogainkért? Nagyrészt olyanok, a kik a jezsuiták iskoláiban, a Mária-kongregációk ölen nevelődtek öntudatosan katolikus férfiakká. Kevesen vannak, de többen lesznek, sokan lesznek s a hazafentartó keresztény eszmék diadalra fognak jutni, ha a kongregációk a magyarok Nagyasszonyának zászlaja alá gyűjtik a haza minden részén a keresztény magyar ifjúságot s megteremtik —

a mi nincs — az öntudatosan katolikus magyar intelligenciát.

Tőlünk függ, a mi áldozatos cselekedeteinken, példaadó életünkön áll, hogy ez megtörténjen. A lelkünk rajta, ha meg nem történik.

A moóri eszem-iszom.

A választási eszem-iszom csak a büntető-törvénykönyv papirosán ütközik paragrafusba, egyébként a választási harc folyamán olyan mindennapi dolog, hogy már alig veszik észre. A meddig a szavazót fogni, szavazatát biztosítani kell, foly a dárídó, akár Dárius kincsét is oda ígéri a jelölt, avagy kortes-serege, aztán pedig, a mandátum megszerzése után kutyába sem veszik a „szavazó polgárt.” Igéni szép dolog, megadni nem uri tempó.

Ezt az elvet vallja Baross Károly, a bodajki választókerület képviselője, a kivel ugyan saját választói sem lehetnek nagyon megelégedve, mert ígéretekben bővelkedett ugyan, mikor azonban fizetésre került a sor, nem igen adja a gavallért. Erről tesz tanúságot az a felebbviteli tárgyalás is, melynek bekezdő részlete ma játszódott le a helybeli kir. törvényszék előtt.

A felperes Turják Rezső moóri vendéglős, a ki 202 kor. 08 fillér és járuléka erejéig keresetet indított Baross Károly orsz. képviselő ellen. A dolog úgy történt, hogy 1901. évi október hó 2-án vagyis a választás napján a képviselő ur választói ebédét és vacsorát kaptak s mert minden választó kosztolásánál nem örködhettek egy-egy kortes, bárcákat nyomattak sorszámmal ily formán:

Egy húsétel
Két darab kenyér
Egy liter bor
Egy virginia szivar.

2529.

Ez a cédula egy ebéd elfogyasztására jogositotta a szavazót, míg az alábbi egy reggelire adott felhatalmazást.

Egy deciliter pálinka.
Egy darab szalonna.
Egy darab kenyér.
Egy virginia szivar.

1-24.

hogy ott hitvány komédiás módjára verekedjem bamba mackókkal az önök mulattatására?

— Nem én öcsém, — nevetett a kapitány, — a világról sem; hanem a jövő héten meghivlak téged is egy kis medvedadászatra birtokomra. Ott aztán legalább egy medvét le kell terítened, ha számot akarsz tartani elismerésünkre. No Elemér, elfogadod-e a feltételt?

Elemér ismét boszus lett és felclé:

— Ugyan kapitány úr, még nem vagyok részeg, hogy ennyire tréfát üzzenek belőlem; mert az csak nem dicsőség, egy nyomorult lomha mackót lelőni. Ha kell, egy magam kipuszítom még a hírét is az egész környékről.

A kapitány mosolygott a kadét nyegle hetvenkedésén, mert a beszédjéből csak az tetszett ki, hogy eleven medvét csak az állatkerben, vagy a jámbor oláhtól vezetve látott. Kezét nyujtá Elemérnek.

— Annál könnyebb lesz jó hírvedet megtartani, mert egész komolyan mondom öcsém, ha megállod helyed, mi nagyra becsültünk téged.

A tisztak is valamennyien kezet adtak, hogy részt vesznek s medvedadászaton.

Alig virradt a hajnal, az egész vadász-társaság megindult a hegyek közé. A jókedv sokszor harsogó nevetésbe tört ki, majd megkezdődtek a fogadások, hogy ki teríti le az „öreg mackót.”

— Elemér öcsém, tegnap sokat vesztettél

a kártyán, ma szerencsés leszel, — számítgatott a kapitány.

— Ha szerelenről lenne szó, — csipkélődött a vöröshaju Yvó báró.

— Akkor biztosan te nyernél, — vágott vissza Elemér, mire mindnyájan felkacagtak, a vörös báró arca pedig egymásután a napnak mind a hét színét visszadta.

A Szarvaskútnál pihenőt tartottak, hol egyuttal a fődérsz mindenkinek kijelölte leshelyét. A vidék ismerői maguktól is megtalálták állásukat, a páratlanokat pedig az erdész vezette el vagy igazította utba.

Legutoljára maradt Elemér, a ki, míg az erdész visszatért, ugyancsak szedte magába az erőt és bátorságot a konyakos kupicákból. Szinte felejtett medvét és fogadást.

Mikor azonban megtért az erdész, vele együtt elindult friss leshelyére.

Mély hegyszakadékokban haladtak, sokszor inkább négykézláb és Elemér homlokáról csak úgy szakadt az izadtság.

— Soká tart-e még? — kérdezte gyakran az erdésztől.

— Még csak egy kis türelem, — volt a válasz.

— Harminálnak való hely, — dörmögte Elemér.

Jó idei csuszás-mászás után újabb hegyszakadék nyílt meg előttük, melynek közepét egy tisztáson csörgedező patak szelte át.

— Tiszt uram — szólott az erdész — most már célnál vagyunk; én fölőlegesnek tartom to-

vább kisérni, próbálja meg oda lejutni valahogyan és biztosítom, hogy mire kipihenni magát, megjelenik az „öreg.” Isten vele!

Elemér a fáradság és szomjúság miatt alig tudott többet szólni, mint: köszönöm. — Aztán újabb erőt véve, egyik kezével fegyverét szorította oldalához, a másikkal pedig a bokrokba kapaszkodva kísérlette meg lekúszni a meredek lejtőn. Valami soha nem érzett félelem mintha az inába kergetett volna minden bátorságot. Ruháját is megtépte a bozót, kezein pedig kiserkent a vér. Szidta a kapitányt meg az egész kompániát medvéjükkel együtt.

Végre halálos veszedelmek közt, maga se tudta hogyan, lejutott a tisztásra. Első gondja volt szomját lecsillapítani, aztán elterült a pázsiton teljesen kimerülve, mintha minden élet kiment volna belőle.

A mély bágyadság és gyöngeség lecsukta szemét, de nem mert elaludni a félelemtől, hogy hátha megjelenne a talpas, most ellenállhatatlanul szétépné. Főlkentett a több száz méter magas meredélyre, mely mintha minden pillanatban rá akart volna szakadni. Talán nem is bánta volna. Végre mégis bódult félálomba merült, csak néhána jajdult föl és rántott egyet-egyet hol a lábán, hol a kezén, a fájdalmak miatt.

Jó két óra telhetett bele, mire Elemér magához tért. Körülnézett, de megint csak nem látott egyebet, mint a barna sziklafalat meg a sötét bozótürüséget. A pihenés kissé visszaadta erejét s a félelem is mintha elmúlt volna. Csodálkozott is, hogy még életben van, pedig ugyan-

Az ebéd 1 kor. 60 fillérbe, a reggeli 48 fillérbe került.

A választási harc folyamán nem panaszkodhatott Turják vendéglős, mert megesezt, hogy Pencz takarékpénztári igazgató egyszerre 600 koronás számlát is kifizetett a kortespénzből, noha egyébként a főpénztárosi szerepet *Dömötör* szolgabíró töltötte be. Sokkal nehezebb volt a financírozás a választás lezajlása után, mert Baross — markában lévén a mandátum — megtagadta a fizetést. Jajgatnak is a vendéglősök különösen a kerület alsó részében, pedig a bárcák alatt ilyféle hitelesítés olvasható:

Baross számlájára kiadható
 S z a u e r
 (takarékpénztári könyvelő)
 A moóri vendéglőbe
 J e s z e n s z k y
 gyógyszerész.

Ellenjegyzésként Pencz takarékpénztári igazgató neve is igen sok helyen szerepel.

Hogy ily bárcákat adtak a kortesek, ez le nem tagadható, el nem vitatható tény. Hogy a kormánypártnak polgári jogokat gyakorló szavazói leették a bárca menüjét, ezt kétségre vonni annál kevésbé lehet, mert letagadni senki sem meri, de nem is akarja. Nem szenved tehát kétséget, hogy a peresített követelés jogos. Csak az képezheti vita tárgyát, joga volt-e Pencznek, Szaunernek, Jeszenszkynek lakmározást rendelni sorszámozott bárcáikkal Baross számlájára vagy nem. Ha mint kortesek erre felhatalmazást nyertek, akkor Baross adós, ha nem, visszaéltek Baross névvel, a követelés azonban ez esetben sem veszíti jogalapját, mert a vendéglős jóhiszeműleg járt el, hisz a választások harcában már mint cédulás kortesek szerepeltek a fentnevezett urak.

Turjakot minden körülmények között megilleti a peresített összeg, mert magát az összeget hiteltérdelemli rendelési bárcákkal igazolja. És éppen csak ezért csodálkozunk Csendes moóri aljárásbíró, mint ez ügyben I. foku bíróság határozatán, mely szerint Turják a bizonyítás felvétel mellőzése mellett keresetével elutasított. Indokolásában a járásbíró úr Baross alperes álláspontjára helyezkedik.

A kereset alapját képező etetés-itatásban a büntetőtörvénykönyv 185. és 186. §-ába ütköző bü-

retendő cselekményt látja, mely még az 1899. évi XV. t. c. 3. §. b) és 7. §. b) pontja alapján is kifogásolható, a mennyiben a választóknak a választás helyén kívül való ellátása etetés és itatást képez s így e törvény szerint is büntetendő cselekmény, tehát a vendéglős követelése bírói uton nem érvényesíthető.

Ha Baross ezt önmagáról bíróság előtt elismerte, a mint ezt meg is tette, s ez alapon tagadja meg a követelés kifizetését, beismeri önmagáról azt is, hogy büntetendő cselekménynek, mint eszköznek felhasználása mellett jutott drága mandátumához. Ezt elismerte s így méltán kérdezhetjük tőle, hogy meddig szándékozik büntet uton szerzett mandátumát megtartani. Erre a felelet jözan, irti felfogás szerint csak lemondás lehet.

A helybeli kir. törvényszék mint felebbviteli bíróság nem tette magáévá a járásbíró felfogását, a mai napon kihirdetett határozatában a bizonyítás felvételére iránti kérelemnek helyt adott, a bizonyítási eljárást elrendelte s így a közel jövőben még részletesebben megújul előttünk az a választás, mely a bodajki kerületben a néppártot ~~összszelörrrrte~~.

Mivel pedig ennek a híres választásnak nem Turják vendéglős az egyedüli hitelezője, most értjük csak meg, miért verhetette Baross a mellét választási utja előtt mondván: Elme gyek, s mint képviselő térek vissza, az bizonyos; hogy azonban milyen programmal, azt nem tudom.

Gyönyörű dolog! ?

K. B.

UJDONSÁGOK.

— **Steiner Fülöp.** Innen-onnan két esztendeje immár, hogy Fejérvár lángelkű püspöke megtért az Úr apostolai közé. Szelleme hatásában, műveiben most is él közöttünk és nem is fog elmúlni, míg az igazságnak igaz barátai leendenek. — A püspöki palota egyik termében sorra láthatók a székesfejérvári egyházmegye püspökeinek képei 1877-től. Csak egy hiányzott közülük majdnem két esztendeig: **Steiner Fülöp püspöke.** Most azonban az ő képe is ott van már. Az új püspök, dr.

Városvy Gyula egyik első teendőjének tartotta, hogy nagy elődjének az arcképét megfestette. Még négy hónapja sincs itt-létének és már meg tudta valósitani kedves tervét. El is helyeztette a legkiválóbb helyre, a bejárattal szemben, hogy mindenkinek első pillanatra szemébe tűnjék. Ez első sorban megyés püspökünknek öröme, de őszinte örömet kelt ez minden jó ember szívében is, legkivált azokéban, a kik azt a nagy apostoli lelket mindig csodálták és tisztelték s igazi hitűségét, apostoli lelkületét, az egyházhoz s annak fejéhez való gyermeki szeretetét és odaadását mindig követendő példának ismerték.

— **A honvéderületi parancsnokságok.** Egy vidéki lap híradása alapján az egész magyar sajtó foglalkozott a honvéderületi parancsnokságok elhelyezésével. Előkelő katonai forrásból vett értesülés szerint ez a hír nem felel meg a valóságnak. Ily változásnak, miként jeleztük, ez idő szerint sem oka, sem célja nem volna, a mit Székesfejérvár közönségének megnyugtatóására is örömmel vesszünk tudomásul. Csak azon csodálkozunk, hogy bejárhatja a hazai sajtót ilyen kaesa anélkül, hogy hivatalosan sietnének megcáfolni.

— **Hitvalló ifjak.** Szép ünnep folyt le napokban a Szent István-templomban. Tizenegy fiatal ember, a kik most tették le a maturát, önszántukból és senki által nem befolyásolva elhatározták, hogy fogadalmat tesznek, mely szerint az egyház által tiltott titkos társulatokat gondosan elkerülik. Reggel *Benedek* főgimnáziumi hitnász csendes misét mondott, a melyet a 11 ifjú, ünnepi ruhába öltözve hallgatott végig. A szent mise után beszédet mondott a hitnász, melyben szeretettel megdicsérte a nemes szándékok és felszólította a fiatal embereket, hogy te gyék le szép szándékuk megvalósítására irányított fogadalmukat. Ezután *Rechner* Konrad adminisztrátor beszélt az ifjakhoz, kiemelve különösen azt, hogy mai ünnepélyes fogadalmukkal az egyháznak nemcsak a titkos társulatokra vonatkozó tilalmat ígér megtagadni, de ezen, teljes szabad akaratjukból folyó cselekedetük által általában azt is tanúsították, hogy az egyháznak hű gyermekei lesznek, kiknek elég bátorságuk van azt, amit szíveikben éreznek, kül-

csak jó ebédet csaphatott volna a vén talpas belőle. De most már aligha el nem késett, ha csak fálhoz nem állították. Fegyverét készlenlétbe tartotta, s hogy unalmát és éhségét elűzze, elővette táskáját és falatozni kezdett.

Egyszerre, Elemértől vagy kétszáz lépésre ágrecsegés és lombsuhogás hallatszott, mire nyomban előbukkant egy hatalmas bozontos medve. Elemérben meghűlt a vér. Ilyen bestiát még soha nem látott életében.

Piszkos, barna csomókban löggot le a fenevad testéről az ágotkolt megkuszált szőr, otromba, borzas feje a földig hajlott, melyet lomhán meg-megrázott, majd feltátozza iszonyú tor kát, félelmes fogait mutatva. Vérben forgó szemait körülhordozta a szűk völgyben.

Elemér halálra iszonyodott e rettenő látványtól. Megrémült arca halálsápadt lett, eler nyedt idegei felmondták a szolgálatot, szemeit káprázat fogta el és csaknem öntudatát vesztette. Mégis teljes elszántsággal összeszedte minden erejét, fegyveréhez kapott és a fenevadra emelte.

E pillanatban a fenevad, miután jól ivott a patak vizéből, fölfordított, és rettenetes bögése megrázta a levegőt.

Elemér reszkető térdei megcsönkultak, hogy majd a földet érték, kezéből is majdnem kihullott a fegyver; fogvacogva, tehetetlenül és kétségbeesve várta a fenevad támadását.

A talpas pedig mégegyszer körülnézett és mint a ki jól végezte dolgát, lomha cammogással elődalgott a sűrűben.

Elemér könnyebbűlten lélekedett fel, arcát halásan ég felé emelte, mely sápadt volt, — mint a fal; haja izzadtn, rendetlenül csapzott le homlokára, egész testéről csurgott a veriték, mintha most jött volna ki a vízből. Egész testében remegett, mint a nyárfalevél. Megszabadulása örömében sirni és kacagni szeretett volna. Most már csak attól tartott, hogy visszateér a fenevad.

Jó fél óra telt el, mire teljesen magához tért, a mikor hirtelen a völgynyílás másik oldaláról ismét zörgés ütötte meg fülét. Megremegett a félelemtől, de csakhamar el is oszlott ijedelme, midőn feltűnt előtte a főerdész és az egész vadásztársaság. Leghátul Müller főhadnagy láncan vezetett egy óriási talpast.

Ujjongva közeledtek Elemér felé, ki szeretett volna a föld alá bujni szégyenében, midőn a medvében messziről felismerte előbbi rettenetes vendégét. Igyekezett összeszedni magát és társai elé sietett.

— No kedvezte-e a szerencse, ujdonsült vadász? — kérde Yvo báró nevetve.

— Nyomát se láttam medvének, — felelé Elemér erőltetett mosolygással, de hangjának remegése elárulta előbbi izgalma.

— Megjósoltam én neked, — szólt a báró, — hogy te csak az udvarlásban vagy szerencsefi.

— Minket jobban szeret a szerencse, — vette át a szót Müller, — ide nézz Elemér, élve kerítettük meg az „öreget”.

— Bizonyosan karonfogva vezetted ki bar-

langjából, összeillettek, mondhatom, — iparkodott Elemér tréfával elűtni a dolgot.

— De hát hol a kapitány?

— Megette a medve, — volt az egyszerű válasz.

Elemér izgatottságában el is hitte volna, a mint a vén talpas véres száját látta, ha társainak nevése el nem árulja a tréfát.

— Ne bolondozzatok velem, elég, hogy fél napig megvárakoztatottok itt hiába és még a fogadásomat se nyerhettem meg.

— Ugy sincs már, aki megadja. Szegény kapitány! — sajnálkozott valamennyi.

— Most pedig, — szólt Müller, — megfejtjük a medvét.

— Nem ment el a jó dolgunk, — mondá Elemér.

— De a kapitányt csak nem hagyhatjuk a gyomrában, — vélekedett a báró — s nyomban feltasított a lomha talpast, hasított egyet rajta vadászkésével és — előbujt a kapitány a medvéből.

Eget-földet hasogató kacagás zúgott föl a kis völgykatlanban, s hogy Elemér el nem sülyedt, azt csak annak köszönhetette, mert már egy hónapja nem volt eső a vidéken. A kapitány megveregette a vállát.

— Sebaj öcsém, elég bátorság töled, hogy szörnyet nem haltál ijedtedben.

— De hátha lelöttem volna, kapitány úr?

— Az az én gondom volt öcsém.

Bertulus.

sőleg is nyilvánítani. Végre az ifjak ünnepélyes fogadalmat következett. Őt a tizenegy ifju közül még azt is ünnepélyesen megfogadta, hogy az egyház által tiltott párbajban nem fognak részt venni, sem mint bárbajozó, sem mint párbajsegéd. Igazán jól esik a sok szabadság között végre tisztá lelki szabadságot is látni. A 11 ifju erős katonája lehet az egyháznak, ha fogalmuk kiállja majd a rájuk várakozó ellenséges körülmények ostromait.

Azt sajnálhatjuk leginkább, hogy e szép ünnepély csak Zentán folyt le. Követni kell a jó példát.

— **A házaló ékszerész.** (A „Házalók” című liberális kormányparti lapból vettük át a következőket.)

Budapest főváros közönségét kegyetlen módon végrehajtott gyilkosság tartja izgatottságban, melynek rettenetességét növeli az, hogy nő követte el. Egy asszony, a kinek hivatása volna a gyengédség és szeretet. Ez az asszony a legvadabb s előre kiszámított bestialitással megölt egy öreg embert. Egy házaló ékszerész, akinek mestersége volt, hogy a szegény népet lássa el ékszerrel. Nem azért, hogy ez a nép ékszerrel rongyaira agassza, hanem azért, hogy azokat zálogba tehesse. A ékszerész az asszonytól az ékszerei árának egy részletét követelte. Ez nem fizettet, hanem e helyett megfojtotta, azután daébakora vagdosta az öreg embert s azon a gyermekköcsün toltta ki a véres husdarabokat, melyben gyermekei álmodták ártatlan lelküknek szelid álmait.

Ez az eset még Budapest mérkönrikái között is megborzasztó s nincs, aki annak tettesét el ne itélne. De mi vitte azt a bestiává fajult orosz asszonyt arra, hogy e rémtettet elkövesse? A pénz, annak az ékszernek a csillogása, amit az az öreg házaló ragyogtatott előtte. Amelyből kétszeres árért már vett néhány darabot, de amely azután be is vándorolt a m. kir. zálogházba. A zálogcédula is lejárt, az ékszer licitációra került s ott ismét talán negyedrészt árért megvette az öreg házaló, hogy újra eladja és újra nyerjen rajta. Az asszony tehát új ékszer akart s mivel nem volt rá pénze, hát meggyilkolta a tekintélyes vök apósát, az öreg házalót.

Ez a szomorú eset csakugyan ráveti a figyelmet ezekre az öreg házalókra, de nem csak az öregekre, hanem az ifju ügynökökre. Akik nemcsak drága ékszerekkel, hanem faragott finom butorokkal, hamisított, de azért szintén drága perzsaszőnyegekkel, aranyrámás képekkel, Velenecét nem látót velencei tükrökkel jó pénzért el látják a szegény budapesti népet. Ellátják anynyira, hogy ha ma beteg az ember egy földhöz tapadt budapesti munkás, napszámos, vagy utcasópró szobájába, hát ott olyan faragott matt-butort, szőnyeget, padlót, divánt, fauteuillt talál, a milyen nincs a vidéki uri embernek, előkelőbb tisztviselőnek, középirtokosoknak. És ezért a butorért, ékszerért, szőnyegekért az a szegény ember örök életeig adósa, adófiactója marad annak a jó házaló kereskedőnek. Mert a mit az elad részletfizetésre, azt ötszörös, tízszeres árért adja oda. Ha azután a szegény vevő nem képes fizetni, az sem baj. Hiszen a holminak tulajdonjoga mindaddig az előadóé — amíg az utolsó részlet nincs fizetve s a házaló kereskedő egy részlet be nem tartása után elviheti az egész berendezést, ha már annak egész valósgos értéke ki van is fizetve, hogy azután más szegény embert boldogítson vele. Akik ismerik a magyar székesfőváros külvárosi életét, azok látják, tudják, hogy ezek a vándorló házaló kereskedők mint hálózzák be a szegényebb lakosság tíz és százszereit. Akik elmennek a járásbíró-ságok tárgyalásaira, azok tapasztalhatják, hogy egy-egy ilyen házaló kereskedő igen gyakran nemcsak egy, hanem két ügyvédi irodát is ellát munkával. S a legrettenetesebb értékuzsoráért a legszegényebb néposztály ezreim és ezreim a törvény nevében nap, mint nap úgy elverik a port, hogy holtig koldul bele. Maga, felesége, az apró gyermeke és családja.

Az öreg Erdei — akit eredetileg Fliegelmannnak hívtak, — tulajdonképen szabó volt, később azonban abbahagyta mesterségét és ékszerekkel, órákkal és gyűrűkkel kezdett kereskedni. Hogy miként kereskedett, arról az egyik fővárosi lap,

amelynek a meggyilkolt veje egyik vezércikkirója a következő felvilágosítást adja:

„Az öreg Erdei családja mindig féltette, hogy egyszer még valami baja történik, mert azok az emberek, a kikkel üzleteit kötötte, többnyire földhöz ragadt szegény emberek, napszámosok és cselédek voltak, akiket a sok ékszer és pénz látása rosszra csábíthat. A család aggdótt, de Erdei maga nem félt, és ezt szokta felelni a figyelmeztetésekre: „Ha eddig nem bántottak, ezután se fognak bántani.”

Ügyesen csinálta a dolgát és annyit keresett, hogy abból családját tisztességesen eltarthatta. A vevői körében, dacára annak, hogy mindig a legszigorúbban követelte a részletek fizetését, bizonyos népszerűségnek örvendett. A késedelmes adókat megfenygette, hogy ügyvédnek adja át őket, de csak igen ritkán pörölt, hanem inkább arra törekedett, hogy az illetőkkel új üzleteket kössön. Az ékszerket nagyon drágán adta és ha ezért szemrehányásokkal illették, azzal védekezett, hogy sok helyen elveszti a pénzét és ha nem oly drágán adná a holmiját, hamar tönkremenne.”

Tehát a jó, öreg Erdei ügyesen csinálta a dolgát. Egészen tegnapelőttig, a mikor gyilkos asszonyi kéz kioltotta életét. Akkor, mikor tele volt a zsebje fényes ékszerrel, melyekkel a koldús népet boldogítani akarta. Ezekre az ékszerreke most vér hullott és nem azoknak a szegény embereknek a könnye, a kiktől talán már kétszer, háromszor elcalták.

— **A lótenyésztők figyelmébe.** Augusztus hó 5-én fog megtartani a méntelepen a lóosztályozás, illetőleg selejtezés. Az érdeklődő tenyésztők és ügybarátok szívesen láttatnak azon alkalommal s valóban óhajtható volna, hogy tájékoztatás, valamint a nézetek kölcsönös közlése és megismertetése céljából mennél többen jelenének ott meg.

— **A azokott diák.** Egy szelid tekintetű, jó képű 14 éves fiú mesélgeti kalandjait a rendőrlégénység szobájában. *Klasna* Jarosláv a kis mesemondó, a ki mint budapesti diák nem a legszebb eredménnyel végezte az iskolai évet s ezért a papája, a ki katonai mérnök, kiporolta a nadrágját. A kis önzertes fickó feldugta erre az orrát s hogy rájessen szüleiére, meglépett. Utját Siófok felé irányította, a honnan Polgárdit érintve Székesfejérvárt látogatta meg s itt került a rendőrség kezébe. Közgazdasági szempontból igen fontos tapasztalatokat szerzett a kis diák, a menyinyben meggyőződött arról, hogy Budapesten 1 liter tej 20 fillér, Polgárdin 4 fillér, városunkban pedig 12 fillér. A „mindennapi kenyert” a kirándulás folyamán jószívű adakozók adták a kis kalandornak. Ma a papája ismét megadrágotla és hazavitte.

— **Gyilkosság Csabdin.** F. hó 2-án éjjel véres gyilkosság zavarta fel a bicskei plebániához tartozó, különben csendes Csabdi község lakosait.

Mester Vendel urasági cseléd régebb idő óta viszályban élt nejével, *Kis* Juliannával. A nő már egy izben ott hagyta férjét, ki a herceg Metternich birtokon, Richard-pusztán volt alkalmazásban. Ujabb időben azonban ismét együtt laktak. A múlt hónap végén ujából hevesebb összeszólalkozásuk volt, miért a nő, férje tudta nélkül felvette annak egy havi bérét s titkon odahagyta őt és szüleihez vonult vissza Csabdira. A férj elkeseredvén, revolvert szerzett magának s így fölfegyverkezve, bepálítkázva a fent nevezett estén elment neki szüleinek lakására Csabdira, azon előre elhatározott szándékkal, hogy nejt s aztán magát lövi agyon. Ipa azonban nem eresztette a lakásba, mire ő az eres az alatt vonta meg magát, várva az alkalomra, midőn tervét végrehajtja, a mi nem sokára meg is jött. Ipa ugyanis észre-vevén, hogy veje nem távozott el, kiment, hogy eltávozásra bírja, niből dulakodás lett. A vő e közben előrántotta fegyverét s ipára lött, kinek

egyik lábát keresztül lötte, majd neje *Kis* Julianna rohant ki a lövére, s őt közvetlen közelből 2 centiméterre a sziv alatt lötte meg, mire magára foghatta volna a gyilkos eszközt, lefegyverezték. A 9 cm. revolvergolyó a hátgerincnél akadt meg s a szerencsétlen asszony most élethál közölt lebeg. A csendőrség Mester Vendelt azonnal elfogta s Bicskén keresztül Vaálba szállította.

— **Vasuti merénylők.** Hirt adtunk arról a merényletről, melynek áldozata *Kovács* Alajos állomásfőnök volt. Az éj leple alatt egy követ fejt bedobták s szerencsére a seb nem életveszélyes. Az eset megtörténte óta nap-nap után névtelen levelek érkeznek ez ügyben, melyek alapján a rendőrség megállapította, hogy a merénylők többen voltak s hogy a tettesek valószínűleg vasuti munkások.

— **Templom-rablás.** Polgárdin, mint lapunknak írják, múlt hó 30-án éjjel a zsidó imaházat megrabolták. Eddig ismeretlen tettesek ugyanis betörték az udvar felőli ablak egyik főkját s azon át az imaházba hatolva az ott levő zártlan frigszékényből 2 drb. szentírásmutatót kezelt a rajta levő két ezüst láncsal együtt 40 korona értékben elloptak. A csendőrök a nyomozást megindították, eddig azonban még a tettesek személyazonosságát sem sikerült megállapítani. Járt a községben a rablást megelőző napon két csavargó zsidó, a kik a rablás megtörténte után észrevételül eltűntek, noha zsidó hitsorsosaik kitüntető fogadtatásban részesítették a csavargó rablókat. A körülmények arra engednek következtetni, hogy a két zsidó volt a tettes.

— **A Székesfejérvári Polgári Dalkör** f. hó 13-án vasárnap d. u. Péth fűrdőhelyen nagy dalhangversenyt rendez. Ez alkalommal vasárnap délután fél 3 órakor külön vonat indul, mely éjjel 12 órakor jön vissza. A hangverseny, mely nagy-szerű műsort tartalmaz, előreláthatólag nagy sikerrel fog végződni. A hangversenyt, mely 6 órakor kezdődik, tánc követi. A hangversenyt egybekötve a Székesfejérvári Kerékpár-Egyesület Péthre délután 3 órakor versenyt, este pedig Péthben nagy kerékpár-körzöt rendez lámpionokkal, a menet az erdőből indul ki és a legszebb látványosságot fogja nyújtani. A Polgári Dalkör felkéri a kirándulásban résztvenni óhajtó t. közönséget, hogy az Otthon kávéházban kitett ivet minél számosabban aláírni szíveskedjenek, hogy a vonatnál fennakadás ne történhessen.

— **Uj postai utalványok.** A kereskedelemügyi miniszter rendelése augusztus elsejével Horvátország és Szlavonia, Bosznia Hercegovina, valamint Ausztriával való pénzforgalmak lebonyolítására új világos zóld színű postai utalványok kerülnek forgalomba. A külfölddel való érintkezésben azonban a sárga blangetták továbbra is forgalomban maradnak. A előbbieken magyar és horváth, az utóbbiakon magyar és franci felírás leszen.

— **A betyár sora.** Hires betyár volt 16—18 év előtt a Dunántul Savanyu Józsija. Persze bekerült életfogytiglani fegyházra itélve Ilavára s ott megtanulta a cipőkészítést. Szorgalmas volt s pár száz forintot össze is takarított részére keresményéből a fegyház igazgatósa s mert jól viselte magát, 15 év leteltével föltétlen szabadságra eresztették. Persze nem ment Dunántulra, a hol a rossz emlékek utját állták volna boldogulásának, hanem Gyöngyös környékén a benei pusztán éldegélt tisztességesen mint cipő- és csizmakészítő iparos. Legalább azt kell hinnünk, hogy tisztességesen élt, mert rossz hirt nem hallottunk felőle. S ime, melyik áldozatának régi átka fogant meg vajjon? Most ugyanis egy rövid sürgöny azt adja tudtul, hogy Savanyu József pusztabenei cipész lakásán orozva baltával meggyilkolták.

— **A fiskális dülöben egy teljesen be-rendezett nyaraló, kerttel, kocsival, ló-, és tehén használattal — esetleg 6 hétre — kiadó.** Cim a kiadóhivatalban.

— **Zeebmotzós.** *Niedermaier* Imre helybeli lakos cipésmester zsebéből a legutóbbi hetivásár alkalmával kiloptak egy bőrtárcát 6 korona készpénzzel. A tettes ismeretlen.

— **Rejtélyes ékszerlok.** Az éjjel a *Deuschlé* féle zálogház ablakrostélyán rést ütöttek s azon át a zálogház helyiségebe egy fekete bőrrel bevont, vörös selyemmel bélelt ékszerdobozt dobta be. Nem lehetetlen, hogy az üres doboz valamely lopás vagy betörés maradványa s épen ezért a rendőrség érdeklődik a dolog iránt, mert valószínű, hogy valamely nyaraló család lakásán jártak a hivatan vendégek.

— **Megszűnt gyermekbetegség.** Bicske községben a kanyaró járványszerűleg lépett fel úgy, hogy az ovodát is be kellett zárni. Most, mint értesültünk, a járvány teljesen megszűnt s az alispán az ovodát a zár alól feloldotta.

— **Szobalúz.** Martonvásárról írják lapunknak, hogy ott f. hó 1-én *Herzfeld* Dezső fakezkeskedő szobájában valószínűleg vigyázatlanság folytán tüzet fogott az egyik bútoradarab s több ruhanemű mintegy 200 k. értékben elégett. Az elégett bútorok biztosítva voltak s így a kár részben megtérül.

— **Névváltoztatások.** Weisz Sándor nagyhantosi lakos vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel „Vető“re, Braun István baracskai lakos pedig „Baracs“-ra változtatta.

— **Öngyilkos anyóka.** *Deák* Julianna tabajdi lakos vállát immár 64 esztendő nyomta s így valószínűleg nem volt messze már a halál órájától. Életét azonban nem sokra becsülhette, mert a napokban felkötötte magát. Ha önmaga felett mondott halális ítéletet s azt ezen, épen nem megistiztelő formában hajtotta végre, bizonyára lelkiismeretében megzavart egyensúlya kényszerítette erre.

— **Ehhalasztott harcszerű lögyakorlat.** A cs. és kir. 69. gyalogezred helyben állomásozó legénysége, mint már megírtuk, f. hó 18 és 19-én Zámolyon éles töltényekkel tartandó harcszerű cellovászetre készült. A tervezett lögyakorlat elmarad.

— **Állatbetegségek.** Soóskút és Gyúró községben a sertésorban járványszerűleg fellépett; a Martonvásár községhez tartozó Erdőhét majorban pedig a sertésvész és lépfene megszűnt. A szükséges hatósági intézkedések megtétek.

— **Az Otthon kávéházban** jövő kedden vagyis f. hó 8-án az „Edes lányok“ című női zenekar változatos műsorral hanversenyt tart.

— **Vadeláruaitók figyelmébe.** Reé István főkapitány figyelmezteti a közönséget, hogy a város területén a vadak eladása, szállítása és vásárlása az 1883. évi XX. t.-cikk 38. §-ához képest csakis a vad jogos szerzését bizonyító igazolványok előmutatása mellett történhetik. Ezen rendelkezés ellen vétők az idézett törvény értelmében fognak büntetettetni.

— **A Balaton-Aligai fürdő** kiváló gond és nagy körültekintéssel, tulajdonosa, *Tóth* Ede b. főkajári birtokos által egyik legkellemesebb balatonparti fürdővé alakítottatott át. Tiszta, ózondús, nyhe, egyenleges tóparti levegőjével, léptenyomon buzgó kristálytiszta, élvezhető forrásvizével és a mi a fő, közlésgével (vasuton 45 perc), nekünk székesfehérváriaknak valóságos „Isten áldása.“

Gyönyörű fekvése, fákkal védett sétatálya, balatoni hidegfürdői, csinosan és célszerűen épített, kényelemmel berendezett vendéglője jó konyhával, kitűnő italokkal és mérsékelt árakkal. Figyelmes kiszolgálás, a vendéglőtulajdonos: *Novák* Jenő szakképzettsége elég biztosíték arra nézve, hogy mi portengerben uszó fehérváriak kirándulásaink alkalmával mindent megtaláljunk e kies helyen, hogy igényeink minden tekintetben kielégíthetnek.

Vasut-állomás: Balaton-Aliga közvetlen a fürdő-telep mellett, mérsékelt menettérti jegyek oda és vissza I. oszt. 4 k. 20 f., II. osztályon 2 k. 80 f., III. I. k. 80 f., a gyorsvonaton kívül minden vonat megáll.

Villatellék olcsó áron eladók s értekezni ez ügyben *Tóth* Ede fürdőtulajdonosnál Balaton-Főkajáron, *Karl* István nagykereskedőnél Székesfehérváron és *Novák* Jenő fürdőtelep kezelőnél Balaton-Aligán.

Anyakönyvi statisztika

1902. évi június hó 28-tól július hó 5-ig.

I. Születés.

Született: 14 fiú, 11 leány. Ezekből törvényes fiú: 14, leány 10; törvénytelen fiú: 1, leány: 0; halva született: 0 törvényes fiú, 0 leány; 0 törvénytelen fiú, 0 leány. — Összesen: 25.

II. Halálozás.

Elhalt: 7 fiú, 7 nő. Ezekből 5 éven aluli törvényes fiú: 3, leány: 1; törvénytelen fiú: 0, leány: 1; 5 éven felüli fi: 4, nő: 5. — Összesen: 14.

E szerint a születés a halálozást 11-gyel mulja felül.

Elhaltak: *Langmár* Terézia, r. kath., varrónő, 22 éves, hajadon, szivhűdés, Szt.-György kórház. — *Meizer* Julianna, róm. kath., 12 éves, csontszú, Tolnai-utca 30. sz. — *Szabó* Ferenc, róm. kath., 3 hónapos, ránggörcs, Alsókirálysor 9. szám. — *Lánczki* Mária, róm. kath., 19 éves, hajadon, tüdővész, Salétrom-utca 8. szám. — *Nyári* Antal, róm. kath., népzeneész, 24 éves, nőtlen, tüdőgümőkór, Szt.-György kórház. — *Erhardt* Mária, róm. kath., 18 éves, hajadon, tüdővész, Palotai-utca 53. sz. — *Schweighard* István, róm. kath., gulyás, 34 éves, házas, agyhűdés, Szt.-György kórház. — *Viczeny* Antónia, róm. kath., magánzónő, 80 éves, hajadon, aggkór, Szt.-György kórház. — *Bognár* Anna, róm. kath., 3 hónapos, bélhurut, Sziget-utca 21. szám. — *Hendlein* Ignác, róm. kath., 6 hónapos, bélhurut, Óreghegy, 321. sz. — *Rosta* Mihály, róm. kath., napszámos különféle ághon, 50 éves, özeveg, szivhűdés, Szent-György kórház. — *Hauler* István, ev. ref., 5 napos, veleszületett gyengeség, Széchenyi-utca 119. sz. — *Selymes* Anna, róm. kath., 4 óras, veleszületett gyengeség, Sarló-utcs 7. sz. — *Szabó* József, róm. kath., földm. napszámos, 58 éves, házas, májrák, Szt.-György kórház.

III. Házaságkötés.

A fentjelzett idő alatt házasságra lépett: 4 pár.

IV. Kihirdetés.

Sándorovits János, cipésmester, Székesfehérvár és *Kuparicsov* Anna, varrónő, Budapest. — *Anton* Hermann, búrkereskedő-ággéd és *Rauschnitzer* Margit Székesfehérvár.

Alapított 1865.

Első székesfehérvári

ARANYOZÓ és TEMPLOMDISZÍTŐ

műterem.

* Tulajdonos: *

I. J. Schaumann József

aranyozó és templomdiszítő.

Raktár és iroda:

Szt. Imre-u. 2. sz. (Barátok épülete)

és

Iskola-utca 6. szám alatt.

TÖGL és SZLANYINKA

Sz.-Fehérvár, Szt.-Imre-utca 1. sz.

Ajánljuk dúsan felszerelt raktárunkat a legfinomabb bel- és külföldi szövetekből, ugyisint elegáns és divatos szabású öltönyök elkészítésére s lehető legmérsékeltébb árak mellett.

Tisztelettel

TÖGL és SZLANYINKA.

SZALAY GYULA

* * * műorgona építő intézete * * *

ALAPÍTOTT 1879.

SZÉKESFEHÉRVÁROTT,

ALAPÍTOTT 1879.

* * * LÖVÖLDE-UTCA. * * *

Elfogad megrendelést a legújabb rendszerű templom- és hangversenyorgonák elkészítésére hat évi jótálás mellett. Raktáron tart kisebb és közép nagyságú új és átalakított templomorgonákat. Zongorák, pianók és harmonikumok. Orgonák évi kezelését és gondozását mérsékelt áron

eszközlí az ország bármely részében.

Költségvetést ingyen és bérmentve küld.

ELISMERŐ-BIZONYITVÁNY.

Alulírottak Alsó-Alap róm. kath. hitközség nevében ezennel kinyilvánítjuk, hogy plebánia-templomunkba Szalay Gyula székesfehérvári műorgona építő ur egy 6 szoló és 3 mellék változatu új orgonát épített, mely ugy technikai összeállítását, kellems hangját, mint jutányos árát tekintve, megelégedésünket teljes mértékben kiérdemelte, miért is őt szíves örömet alánljuk magyar hazánk főtisztelendő papságának és buzgó hívó népének figyelmébe és pártfogásába.

Kelt Alsó-Alap, 1902. Junius 23-án.

Molnár György,
templom-gondnok.

Látics György,
plebános.

11671/1902.

Pályázati hirdetés.

Székesfejérvár szab. kir. város kegyurasága alatt álló belvárosi plebániánál s templomnál nyugdíjazás folytán üresedésbe jött kántori állásra, mely a város tanácsa által élethosszig tartó hatályu választás útján fog betöltetni, pályázatot hirdetek s felhívom azokat, a kik ezen állást elnyerni óhajtják, hogy keresztlevelük, erkölcsi bizonyítványuk, zenei iskolázottságukat s eddig volt alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket ezen város tanácsi iktató hivatalánál, 1902. évi július hó 25-ének délután 5 órájáig, írásban adják be.

Ezen állás természete megkívánja, hogy a pályázó a róm. kath. egyházi zenében és szertartásokban, orgona kezelésben, éneklésben jártas, kifogástalan erkölcsi- és társadalmi előéletű, róm. kath. vallásu férfi legyen.

Az állással járó illetmények a következők: Nyolczszáz korona, nyugdíj-jogosultsággal ötszázötött évi fizetés a városi házipénztárból, 240 korona lakbér és megfelelő zenészetű képzettség mellett 100 korona zenési díj; temetéseknel teljesített kántori teendők után az 1864. évi szeptember 26-án kelt 314 sz. közgyűlési határozat alapján járó díjak és pedig egész conductussal történő temetésért gyászmisszéval együtt a maga és négy énekes részére, — karének nélkül — 21 kor. 20 fillér; fél conductussal történő temetésért a maga és egy énekes részére 7 kor. 20 fillér; közönséges nagytemetésért 2 korona; kis temetésért 1 korona 20 fillér; esetleg megkívánt bucsuztatásért minden énekest versszak után 20 fill. ezen kívül az egyházmegyei hatóság határozata alapján alkalmi énekes gyász-miséknél, ugy szintén a magánosok vagy társulatok által kívánt énekes miséknél teljesített kántori teendőkért egyenkint 2 korona díj s az orgona taposó díjazására 40 fillér. — Tájékoztul megjegyzem, hogy az alapítványi misék kántordíja ez idő szerint körülbelül 100 korona évenként

Kötelességei a következők:

Tartozik vasár- és ünnepnapokon az első mise és a 7 órai ünnepélyes plebános mise alatt orgonálni s a hiveknek vezetését előénekelni, ha pedig a 7 órai mise zenés, tartozik orgonálni és énekelni; tartozik a vasár- és ünnepnapon, a szombati és más — alkalmi létániák alatt orgonálni, énekelni illetve a hivek énekét vezetni; köteles a szokásos körmenetek és ily természetű isten-tiszteletek alkalmával, nem különben a városi iskolák tanulóinak miséjén előénekelni. — Különösen hangsúlyozom, hogy a kántor ezen teendői teljesítésénél a belvárosi plebános rendelkezése alatt áll. A város tulajdonában levő kórákat s zene kellékeket állása elfoglalásakor felelős őrizetre mellett mellett átvenni köteles.

Végül megkívánom, hogy a pályázók az általam kitűzendő határidőben jelenjenek meg a célból, hogy a plebánia templomban orgonálási-, énekelési képességüket, zenei iskolázottságukat s hanganyagukat bemutassák.

Székesfejérvárott, 1902. június 23-án.

Havranek József s. k. polgármester.

Iskola-utca 10. szám alatt egy négy szobás földszintes lakás és az emeleten egy külön bejárásu szoba augusztus 1-re kiadó!

Templomfestő,
Szobafestő,
Cimfestő,
Mázoló.
Aranyozó.

KÁLÓCZY GYULA

Basa-u. 4. sz. (Számmer-nyomdával szemben)

Megrendelések
legjuttányosabban
fogadtatnak el.
Pontos kiszolgálás.

HIRDETÉSEK

a FEJÉRMEGYEI NAPLÓ részére

jutányos áron felvételnek

a kiadóhivatalban Szt.-István-tér 1. szám.

SZÁMMER KÁLMÁN

jól berendezett

KÖNYVNYOMDÁJA

szabadkézből eladó

mentül előbb!

Új üzlet!

Van szerencsénk a mélyen tisztelt hölgyközönség szives tudomására hozni, hogy Bécsi I. Rotheturmstr. 19., I. Goltschmidgasse 7., I. Bauernmarkt 13., VI. Maria-hilferstr. 1. számú üzleteinknek egy fióküzletét, Székesfehérvárott, ideiglenesen nádor-utca 1. szám alatt nyitottunk. Ezen fiók-üzlet alapításnál nem vezérelt bennünket semmiféle nyereszkeskedési vágy, hanem kizárólag cégünk egyik társtagjának:

HERZ REZSŐ

úrnak, határozott kívánsága, hogy abban a városban, ahol neki annyi kedves ismerősei vannak és melyhez őt oly kellemes mult fűzi, ha már a sors úgy rendelkezte, hogy személyesen ott nem lehet, legalább képviselve legyen.

Arra kérjük tehát úgy a székesfejérvári, mint a vidéki hölgyeket, hogy tájékozás céljából ottani képviselőnket felkeresni méltóztassanak, az ottani szép választéku raktárt megtekinteni és bármi áru szükséglet beálltával cégünket bizalmával megtisztelni sziveskedjenek.

Cégünk beltagja Herz Rezső úr előre is biztosítja az általa igen nagyra becsült székesfejérvári és vidéki hölgyeket, hogy úgy a bevásárlásnál, mint megrendeléseiknél jól ismerve azon város és vidéke tisztelt vevőinek ízlését, oly előnyöket fog nyújtani, a mire, tekintve az oly óriási bécsi raktárakat, más kereskedő nem képes.

Igen kérjük erről fióküzletünk vezetőjénél, Goldstein Izidornál meggyőződést szerezni és maradunk kiváló tisztelettel

HERZ R. és TÁRSA
bécsi fióküzlete Székesfejérvár, Nádor-u. 1.